

Ben seni haritada değil, bir çocuğun sessiz bakışında tanıdım. Akdeniz'in kıyısına sığmayacak kadar derin bir acının adısın sen. Ama yine de, her sabahın rüzgârında sabır kokan bir umut var. Belki de seni sevmek, insan kalabilmenin son hâlidir. Ama yıllar geçtikçe anladım ki, sen sadece bir şehir değilmişsin; insanlığın vicdanında açılmış bir yaraymışsın. Haritadaki küçüklüğün, aslında sabrının büyüklüğünü gizliyormuş.

Senin denizini hiç görmedim Gazze, ama hayal edebiliyorum. Belki sabahları ufukta balıkçıların umutla açıldığı, tuz kokusunun çocuk kahkahalarına karıştığı o eski günleri... Mavinin en saf tonuyla yıkanan kıyılarında hayatın küçük mucizeleri yaşanırdı bir zamanlar. Fakat şimdi, o denizin bile ağlıyor. Dalgalar, bombaların sesini susturamıyor; köpükler, kanın kırmızısına karışıyor.

Ama ben biliyorum, denizinin derinliklerinde hâlâ umut var. Çünkü hiçbir dalga, Allah'ın rahmetini taşımaktan vazgeçmez.

Ey Gazze! Senin zeytin ağaçların vardır, kökleri binlerce yılın sabrıyla toprağa tutunmuş... Her bir zeytin ağacı, bir dua gibidir orada; her yaprak, bir annenin oğluna söylediği son söz. O ağaçlar bilir seni; nasıl yakıldığını, nasıl yeniden filizlendiğini... Ateş, dallarını yaksa da köklerine dokunamaz, çünkü köklerin gökyüzüne bağlıdır senin.

Zeytin ağacının gövdesine yaslanıp dua eden yaşlı bir adamı hayal ediyorum. Dudaklarında “sabır” kelimesi, ellerinde toprak... Belki torununu kaybetmiştir, ama o yine de toprağı bırakmaz; çünkü bilir ki, toprak adaleti saklar.

Senin sokaklarında yürüyen rüzgâr bile ağırdır, Gazze.

Bir evin duvarına sessizce çarpı döner; çünkü duvarlar artık hatıra doludur. O rüzgâr, yıkılmış evlerin arasında bir çocuğun saçlarını okşar. O çocuk, belki günlerdir açtır ama elinde taşla değil, bakışındaki umutla direniyordur. Senin çocukların, dünyanın en sessiz kahramanlarıdır.

Ey yangının içinde yeşeren şehir! Seninle konuşurken kelimeler ürkekleşiyor. Çünkü hangi kelime, bir annenin toprağa sarılışını anlatabilir? Hangi cümle, denizinin ağladığı bir sabahın sessizliğini taşıyabilir.

Yine de yazmak zorundayım; çünkü susarsam, seni unutanlardan olurum. Senin varlığın, insan olmanın sınavıdır bizim için.

Dünya seni uzaktan izliyor Gazze. Kimileri sadece haberlerde görüyor seni, kimileri dua ediyor, kimileri sustuğu için suçlu. Ama sen, sessizliğinle bile öğretiyorsun bize: Adalet susarsa, bir çocuğun kalbiyle birlikte insanlık da ölür.

Senin direnişin bir silahın değil, bir annenin duasının direnişidir.

Toprağını kazarken ağlayan eller, aslında Allah'a yakarır. Her enkazın altından bir ses yükselir: “Biz hâlâ buradayız.”

Evet, sen hâlâ oradasın Gazze, Çünkü seni yok etmek isteyenler, bilmediler ki bir şehri değil, bir inancı yıkmaya çalışıyorlardı.

Senin adını her duyduğumda bir zeytin ağacını görüyorum gözümün önünde. . Kurşunlarla delik deşik olmuş gövdesine rağmen, köklerinden yeni filizler çıkaran bir zeytin ağacı. O ağaç sensin, Gazze.

Ve o filizler, senin çocukların...

Her biri bir sabah gibi yeniden doğacak, her biri karanlığı aydınlatacak. Çünkü her fırtınadan sonra, güneş yine aynı yerden doğar.

Ey Gazze! Sana “acıların şehri” diyorlar. Ama ben öyle demiyorum. Sen, sabrın öğretmenisin. Senin acın bile bir öğretiler. Küllerinin altından yükselen her dua, gökyüzüne yazılmış bir söz gibidir: “İnsanlık ölmedi; sadece sınanıyor.”

Bir gün, o deniz yeniden mavileşecek. Zeytin dalları yeniden meyve verecek. Çocuklar, adlarını korkmadan duvarlara yazacak. Ve sen, yeniden tekbirlerle anılacaksın. O gün geldiğinde, belki ben bu mektubu çoktan unutmuş olurum.

Ama senin adın unutulmaz, Gazze, Çünkü sen tarihe kanla değil, onurla yazıldın. Senin sessizliğinde bir ıglık, yıkıntılarında bir umut var, Ve o umut, yeryüzündeki her kalbe bir çağrıdır: “Bir gün, adalet de zeytin ağaçları gibi yeniden filizlenecek.”

Selam olsun sana, Gazze...

Denizine, zeytinine, toprağına, çocuklarına. ..

Seninle birlikte dua eden tüm kalplere, selam olsun...

Ptt Çalışanları Dayanışma Derneğı